

Лютий 2021

СВІТЛО МАРІЇ

Приносити Ісуса – світло Марії

*"...щоб ви були
сильнішими у вірі..."
(Дільше на стор. 3)*

Читайте у цьому номері:

<i>Послання Богородиці, Цариці миру</i>	<i>3</i>
<i>Роздуми для молитовних груп</i>	<i>4 - 9</i>
<i>Послання на тему: "Добре на землі"</i>	<i>10</i>
<i>Перша субота в місяці</i>	<i>11</i>
<i>Славко Барбарич "Покаяння"</i>	<i>12 - 13</i>
<i>Свідчення "Ми прийшли поклонитися Новородженому Ісусові"</i>	<i>14 - 17</i>
<i>Оголошення</i>	<i>20</i>

**СВІТЛО
МАРІЇ**

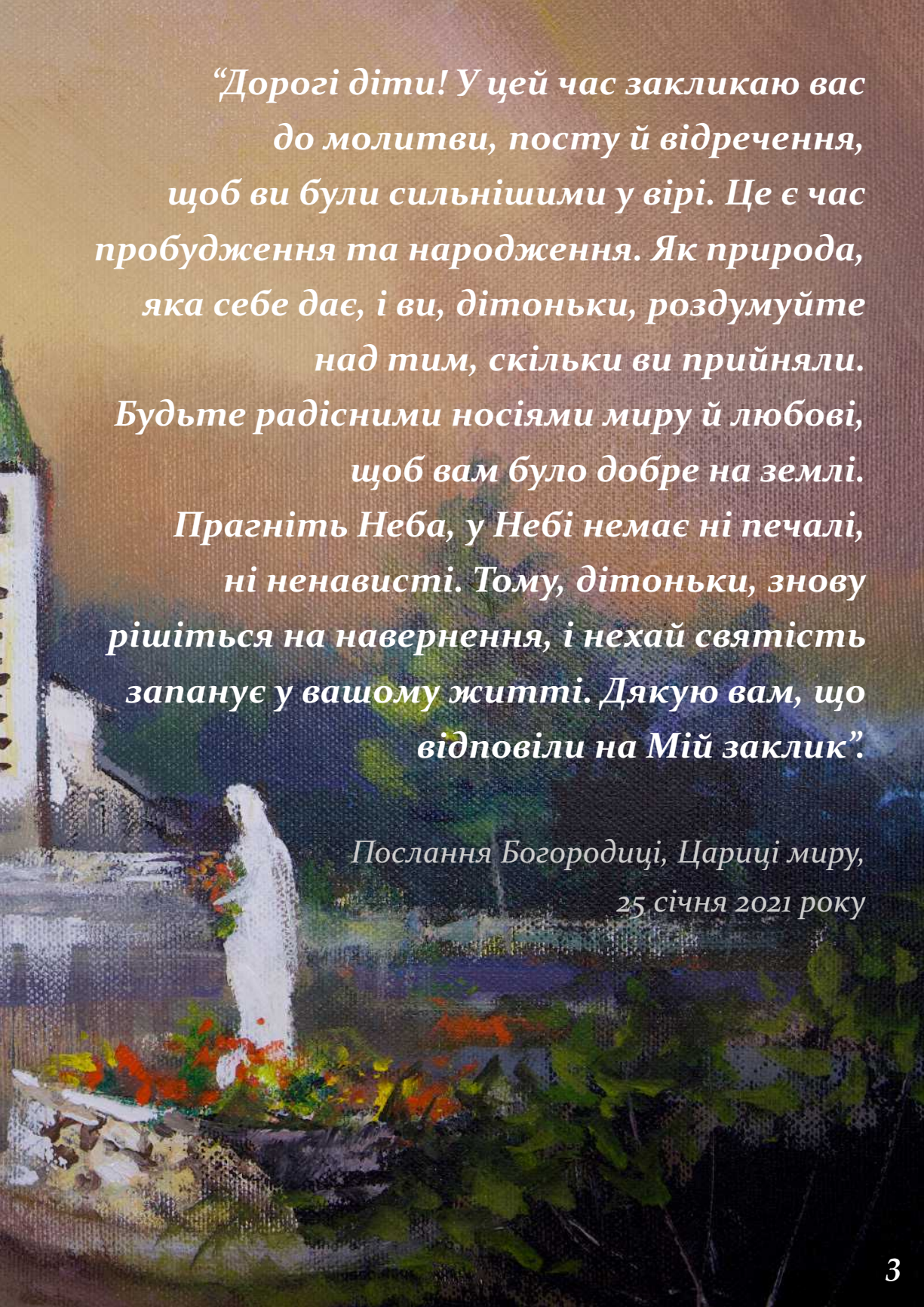
Приносити Ісуса – світло Марії

ІНТЕРНЕТ-ГАЗЕТА "СВІТЛО МАРІЇ"

Щомісячний духовний імпульс для молитовних груп
і людей, пов'язаних зі спільнотою «Світло Марії».
Виходить напередодні першої суботи місяця.

Запрошуємо підписатися на газету: www.svitlomariji.com.ua Контакти: gospa3@gmail.com

ПЕРША СУБОТА МІСЯЦЯ - день, коли ми духовно єднаємося: молимося Розарій,
роздумуємо над Словом Божим, беремо участь у Святій Месі, поклоняємося
Пресвятим Дарам, роздумуємо над темами, порушеними в газеті «Світло Марії».

“Дорогі діти! У цей час закликаю вас
до молитви, посту й відречення,
щоб ви були сильнішими у вірі. Це є час
пробудження та народження. Як природа,
яка себе дає, і ви, дітоньки, роздумуйте
над тим, скільки ви прийняли.
Будьте радісними носіями миру й любові,
щоб вам було добре на землі.
Прагніть Неба, у Небі немає ні печалі,
ні ненависті. Тому, дітоньки, знову
рішіться на навернення, і нехай святість
запанує у вашому житті. Дякую вам, що
відповіли на Мій заклик”.

Послання Богородиці, Цариці миру,
25 січня 2021 року

Закликаю вас до молитви, посту й відречення

Минулого місяця Богородиця закликала нас бути свідками надії. «Дітоньки, не дозвольте згасити вашої віри й надії на краще майбутнє». У цьому посланні Діва Марія вказує нам на необхідність зміцнення віри. Віра, надія і любов – ось три чесноти, на яких ґрунтується наше духовне життя. Немає такого часу, коли ми можемо сказати, що достатньо віримо, достатньо любимо Бога, а наша надія настільки міцна, що ніщо не може її похитнути. Нам завжди є куди рости в цих чеснотах.

о. Любо
Куртович,
OFM

Усі ці роки Діва Марія багато разів говорила нам про сильні засоби, які живлять та укріплюють нашу віру в Бога. Це молитва, піст, самозречення й діла милосердя – перевірені християнські засоби.

Перед початком Великого посту Богородиця хоче нас пробудити й заохотити, щоб ми серйозно сприйняли ці засоби в укріпленні нашої віри, надії та любові. Під час посту ми обмежуємо себе в їжі, відмовляємося й від дечого іншого, помираємо в собі й сіємо насіння, яке принесе нові плоди. Це період навернення, оновлення, переосмислення пройденого шляху й пошуку сил для подальшого шляху.

Богородиця попереджала нас, що ми ще не досягли своєї мети, ми тільки на шляху. Ми ще не достатньо зросли у вірі й доброчесному житті: поки що на самому його початку. Святий Франциск наприкінці життя говорив братам: «Брати мої, ми ще нічого не зробили, почнемо ж спочатку».

Наше життя – це безперервне починання, подібно до того, як знову й знову розпочинаємо кожен день – і так йдемо до кінцевої мети. І для нас було б добре все своє життя уважно слухати й робити те, що говорить Богородиця. Тільки так ми не втратимо, але отримаємо все, що Бог хоче нам дати.

Її заклик – це голос з Неба. Це голос Матері, Яка кличе нас виправляти свої помилки та занедбання, які, можливо, запанували над нами. Ідеться не тільки про обмеження в їжі. Ми покликані внести у своє життя нову міру дисципліни та самозречення.

Думаю, кожному з нас доводилося прибирати на столі, у квартирі, у будинку, коли там був жахливий безлад. Це найчастіше неприємне для нас завдання – прибирати, наводити лад, розставляти речі на місце. Ми нерадо це робимо. Ми радше це відкладемо. Але коли ми впоралися з цим, коли прибрали, то відчуваємо задоволення. Ця діяльність нас звільняє й розслабляє. Але якщо зможемо відректися від якоїсь речі, до якої прив'язані, через те що вона є потрібніша іншому – це теж може дати відчуття полегшення, розвантаження.

Піст є засобом, який відкриває нам, як мало потрібно людині для щастя, для життя. Ми ж зазвичай накопичуємо речі, їжу, а потім бачимо, що вони не можуть дати нам того, чого прагнемо, що нам потрібно.

Однак ми повинні навести лад не лише серед своїх речей або в кімнаті, у шафі або будинку. Набагато важливіше навести лад у своїй душі. Можливо, у ній накопичилося занадто багато гніву, неприйняття, недбалості. Може, її обтяжує провина або гріх, який ми носимо з собою. Але ж можна звільнитися

від цієї ноші. Потрібно лише зважитися прийти до Того, Хто нас кличе: «Прийдіть до Мене, усі обтяжені...»

Для початку важливо встати перед дзеркалом, подивитися на себе й у середину себе. Визнати: це я, з усіма своїми дарами й обмеженнями, тягарями й слабкостями. Визнати свій стан – і побачити, у чому моє життя потребує впорядкування. Де в мені непорядок, який я повинен усунути. Мої стосунки з людьми, мій розпорядок дня, мої зобов'язання й обов'язки, моє ставлення до їжі або грошей. Дати лад моїй душі та моїм стосункам із Богом.

Не потрібно лякатися, побачивши, скільки всього потрібно змінити й очистити. Важливо почати. Досить і невеликого кроку, невеликої зміни. Ми не маємо права впадати у відчай, тому що Бог може зробити неможливе, якщо ми зробимо те, що в наших силах.

Молитва:

Діво Маріє, Царице миру, Ти невпинно кличеш

Своїх дітей, Ти маєш стільки терпеливості з нами.

Заступайся за нас, молися за нас, навіть коли ми не чуємо й не приймаємо всерйоз Твоїх закликів. Ти повна благодаті,

блаженна, бо повірила – здійсниться все, що було сказано

Тобі від Господа, випроси нам міцну віру. Благаємо Тебе,

Мамо, допоможи нам з усією серйозністю сприйняти ті засоби, на які Ти вказуєш нам усі ці роки, допоможи ввести їх у своє життя й пізнати істину, до якої Ти нас ведеш.

Нехай дарує нам Господь за Твоїм заступництвом, Мамо

Маріє, благодать твердої волі та рішучості в нашому щоденному виборі на користь того, що є вічним і Божим.

Хай звільнить Господь наші серця від ненависті, неприйняття життя, себе та інших, щоб у нас пробудилось прагнення Неба і Бога, Який один може наповнити їх сенсом та миром. Амінь.

Сильніші у вірі

Марія крокує з нами, з Церквою, природою, нашим часом. Піст, молитва, зречення – це засоби, про які ми часто будемо чути під час Великого посту, який розпочинається за кілька днів. «Молитвою та постом ви можете зупинити війни, стихійні лиха». Це було перше послання від 26 червня 1981 року, з яким Цариця Миру звернулася до всього світу.

*Тереза
Гажійова*

Роздуми для молитовних груп

Ми часто чуємо, як вона нам підкреслює силу посту, молитви, зречення: «Лише молитвою і постом можна зупинити війну; хто молиться, не боїться майбутнього, а хто поститься, не боїться зла; повторюю вам ще раз: лише молитвою та постом і війни можна зупинити, війни вашої невіри та страху перед майбутнім; озбройтеся молитвою й постом».

Піст, молитва, зречення – це засоби, за допомогою яких ми стаємо чутливими до святих речей і починаємо їм більше приділяти уваги. Це засоби, за допомогою яких ми створюємо середовище, в якому все природно, ніби саме по собі, займає належне місце. Ми набуваємо чуйності до дії Святого Духа, і відразу завжди ми знаходимось у потрібному місці в потрібний час.

Читаємо в Євангелії про пророчицю Анну, яка служила в храмі постом і молитвою: тільки коли привели Ісуса до храму, опинилася там і вона. Через піст, зречення старе вмирає в нас і народжується нове.

В одному посланні Богородиця сказала: «Сьогодні вас закликаю, щоб постом та молитвою приготували шлях Моєму Синові до ваших сердець». З приходом Ісуса починається відродження. Марія закликає нас постити кілька днів, наприклад, зробити собі дев'ятницю посту, постити кілька днів перед великими святами, готуючись до Різдва, Великодня. Підготувати серце, очистити його, щоб Господу було куди прийти зі Своєю благодаттю.

Після кількох днів посту та молитви можемо відчувати, що минуле позаду – і почалося нове життя. Піст і зречення надзвичайно зміцнюють нашу віру. Це шлях до свободи нашого серця. Після невдалої молитви учнів про вилікування біснуватого Ісус сказав: «Коли матимете віру, як зерно гірчиці, то скажете оцій горі: Перенесися звідси туди – і вона перенесеться; і нічого не буде для вас неможливого. А щодо цього роду бісів, то його виганяють лише молитвою і постом».

Марія говорить: «Як природа, яка себе дає, і ви, дітоньки, роздумуйте над тим, скільки ви прийняли». Природа вірна своєму Творцеві та Його

закону. У цей період вона ось-ось прокинеться й відкриється для нового життя. Ми наближаємось до весни невеликими кроками, а це означає оновлення. Так повинно бути і з нами. Постом, зреченням, умертвленням старе вмирає, а нове приходить. Ісус приходить й у відкритому для Нього серці починається нове життя, відродження, оновлення. Тому Церква дає нам час посту, як оновлення та підготовку до перемоги великодньої любові.

Спогади про отримане добро пробуджують у нас вдячність. Псалмоспівець говорить: «Благослови, душе моя, Господа і не забувай усіх добродійств його ніколи» (Пс. 103). Вдячність може пробудити милість, яку ми отримали. Той, хто забуває про дароване йому добро, стає невдячним. Марія, як мама, навчає нас роздумувати про те, скільки ми отримали. Вдячна людина є радісною, має надію, ніколи не буде розчарованою, бо знає: усе, що вона має, походить від доброго Бога. І це причина нашої радості, якої ми не можемо залишити лише для себе.

Попри все, що відбувається, Марія закликає нас до любові, миру, радості. Якими є ми, такими будуть і люди довкола нас. Переміна світу до доброго завжди починається з нашого навернення. Марія хоче нам у цьому допомогти.

Молитва:

Небесний Отче, ми дякуємо Тобі, що Ти все ще посилаєш Марію до нас, щоб нагадати нам про те, що Ти вже відкрив нам через Ісуса: молитва, піст зміцнює нашу віру. Дякуємо за Меджуґор'є, за всі ласки, які ми отримали за Її заступництвом. Зміцнюй нас у рішучості працювати над нашим особистим наверненням і святістю, щоб усім навколо нас було добре на землі. Зроби нас свідками справжньої радості та надії, яку можеш дати тільки Ти.

Амінь.

Добре на землі

*“Закликаю вас:
верніться до Бога та до молитви,
щоб вам було добре на землі”.*

25.4.2016

*“Моліться, дітоньки,
і живіть за Божими заповідями,
аби вам було добре на землі”.*

25.6.2016

*“І підбадьорюйтесь
у доброму через молитву,
аби ваше життя на землі
було приємнішим”.*

25.7.2017

*“Дітоньки, проживайте рай тут,
на землі, щоб вам було добре,
і нехай Божі заповіді будуть для вас
світлом на вашій дорозі”.*

25.7.2018

Наша наступна
молитовна зустріч
відбудеться в суботу,
06.02.2021 р.

Цього місяця
будемо молитися
про благодать прощення
собі та іншим
та звільнення
від ненависті.

Покаяння

Для доброї сповіді важливе покаяння. Це не що інше, як щирий жаль, що своїм гріхом ми губили й нищили даровані нам дари та не старалися зростати в любові. Покаяння містить у собі непохитне рішення боротися проти руйнівного зла. Використовуючи всі засоби, які допомагають творити в нас любов, ми справді усвідомлюємо, що значить не зростати в любові й губити її. Ми можемо сказати серцем: «Я шкодую! І більше ніколи не хочу так себе поводити».

о. Славко
Барбарич,
OFM

Хтось може висловити сумніви: «Я каюсь, шкодую, але не можу обіцяти, що це зі мною більше не повториться. А раз я знаю, що це може знову статися, значить, я не щирий із самим собою та з Богом». Це правда, що ми такі, які є. Ми живемо у світі такому, яким він є, і часом дуже складно досягнути такого стану душі, за якого ми завжди б чинили згідно із заповіддю любові до Бога та ближнього. Однак недобре було б вводити себе в стан внутрішньої напруги та страху. Замість того, довіряючи Божій допомозі та Його милосердю, потрібно старатися продовжувати жити й іти вперед. Наш життєвий шлях й усі наші зусилля служать тому, щоб із дня на день ставати кращим, аби через любов бути щораз ближчими до Бога й ближнього. Тоді ми зможемо збагнути, як саме наше саморуйнування ображає й засмучує Бога.

Можливість сповідатися й заклик до щомісячної сповіді допомагають зрозуміти, що в покаянні не очікується від нас безгрішне життя. Але ми завжди мусимо йти на сповідь і повертатися після неї з глибокою постановою, що зробимо все, аби продовжувати зростати в любові й уникати зла та гріха. Коли людина йде життям із таким переконанням та непохитним рішенням, тоді їй це краще вдається. Тому так важливо мати в серці щире бажання рости й підтримувати його. У покаянні завжди присутнє прийняте рішення уникати місць і ситуацій, за яких легко впасти й згрішити. Регулярна сповідь є добрим захистом та ліками проти цього.

Ми прийшли поклонитися Новородженому Ісусові

На Різдво, 22-28 грудня 2020 року, група з 1150 паломників з України у супроводі близько 60 священників відвідала Меджутор'є. Їхня радість, усмішки, вдячність та молитви в ті дні заповнили тамтешні гори, церкву та вулиці. Вони прийшли з відкритими серцями, як давні пастухи та мудреці, знаючи, що Той, Кого вони шукали, знаходиться в обіймах меджуторської Богородиці. Ніхто й ніщо не могло перешкодити їм приїхати саме сюди, щоб вклонитися новонародженому Цареві. Молитва й любов знову показали свою силу та знайшли шлях.

На запитання, чому сотні українців приїжджають до Меджуґор'я, щоб відсвяткувати Різдво, нам відповів їхній керівник: «На Різдво українці хочуть бути мешканцями Меджуґор'я, щоб відсвяткувати народження Ісуса з Марією, для чого, на їхню думку, немає кращого місця у світі».

На Різдво в Меджуґор'ї по-особливому розкривається Маріїна глибина, ніжність і надія, яку Вона дарує нам. Серця відкриваються швидше новонародженому Ісусові й знаходять мир. Мати Божа говорить тут таким чином, щоб просто передавати євангельські слова, аби їх зрозуміла навіть трирічна дитина. Така простота надихає й приваблює паломників. Меджуґор'є – це частина райського простору на землі, де кожен поспішає нагодувати свою душу теплом обіймів Матері.

о. Андрій

Мене звати отець Петро. Я з України, з Бучацької єпархії Української греко-католицької церкви. Хочу поділитися свідченням, як Господь і Мати Божа мене торкають і змінюють саме через Меджуґор'є. 5 років тому я поїхав вперше. Я служив своїм священицьким покликанням, як і всі інші священики. Але саме п'ять років тому тут, у Меджуґор'ї, я зрозумів, що маю молитися за хворих, що це велике бажання мого серця. І коли я повернувся додому, хворі люди просто почали з'являтися звідусіль, і тепер я можу служити Господу таким чином. Я також зрозумів, що вже не можу жити без Меджуґор'я. Я також хочу допомогти людям, приводячи сюди інших. Я вдячний Господу за те, що змінив моє серце й моє життя. Я дуже радий цьому служінню, яке розпочалося тут, у Меджуґор'ї.

На Різдво наші серця відкриваються. Люди свідчать, що Господь торкається й зцілює їх. У молитві Хресної дороги на Кріжевці ми отримали багато благодатей і просто під хрестом відчули дотик самого Ісуса. Для деяких з нас підйом був дуже важким, але ми повернулися назад, ніби на крилах.

Часто чую: «А коли ми знову підемо на Подбрдо?», «Чи можна ще піти на Кріжевац?», «Коли ми знову будемо молитися?» Такі питання мене дуже радують. Люди шукають молитви, духовного керівництва, хочуть думати про духовні речі. Тут, у цьому місці, вони ростуть і змінюються. Я бачу, як їхні очі сяють і стають спокійнішими та щасливішими.

Нехай Ісус справді народиться в наших серцях. Звільнімо для нього місце, люблячи одне одного, бо там, де любов, там Христос народився!

о. Петро

Цього року всі наші плани, мрії та життя були розділені навпіл, тобто на «до» і «після», тому що 10 липня на війні був убитий наш єдиний син, коли рятував двох солдатів, для яких був командиром.

Через великий біль, який охопив нас, ми не знали, як діяти далі, і, очевидно, це був правильний момент, коли Мати Божя Меджуторська через священника запросила нас здійснити паломництво. В останні дні перед від'їздом почала вагатися, чи не зарано я взагалі вирушаю в таке далеке паломництво, тому що насправді сил не має – ні фізичних, ні моральних. Мій чоловік якось легше переносив, наскільки це можливо, але він чоловік. А я переносила цей біль, відгородившись від усіх людей, тільки спілкуючись із найближчими. Не хотілося співчуття, не хотілося плачів, хотілося зосередження на молитві, на Богові, на розумінні, що сталося й чому сталося. Я була закрита. Я хотіла самотності, хотіла побути наодинці зі своїм болем, своїм горем, своїми почуттями. Не хотіла ділитися ними з кимось. Але через кілька днів, проведених у Меджутор'ї, це почало змінюватися.

Я багато плакала на Подбрдо, але ці сльози були очищенням. Я почала розмовляти з людьми, яких узагалі не знала, виявляючи їм свій біль.

Я також почала сміятися, незважаючи ні на що, незважаючи на біль. Я вірю, що Богородиця запросила мене в Меджутор'є завдяки нашому синові, який був побожною дитиною, тому я виїжджаю звідси з відчуттям миру, що моя дитина перебуває в надійних руках Бога.

Дякую Богу, дякую Божій Матері, дякую людям доброї волі, які організовують такі чудові паломництва.

Валентина і Тарас

ПОСВЯТА СЕБЕ ПРЕСВЯТІЙ ТРІЙЦІ ЧЕРЕЗ МАРІЮ

**Розпочинаємо
з 20 лютого 2021 року
та закінчуємо
25 березня 2021 року
в урочистість
Благовіщення
Господнього.**

**Детальніша інформація
на нашому сайті:
www.svitlomariji.com.ua**

СВІТЛО МАРІЇ

Приносити Ісуса – світло Марії

**СПІЛЬНОТА «СВІТЛО МАРІЇ» -
приватне об'єднання вірних.
Члени спільноти хочуть через
наслідування життя Богородиці
приносити Світло - Ісуса -
сучасному світові, молитися та
жертвувати за здійснення
Божих планів спасіння через
Богородицю - у цей час.**

**Більше інформації:
www.svitlomariji.com.ua**

**МОЛИТОВНІ ГРУПИ - зазвичай
зустрічаються раз на тиждень на
молитву Розарію в наміреннях
Богородиці й за потреби ближніх,
роздумують над Словом Божим,
посвячуються Непорочному
Серцю Діви Марії.**

***Якщо ви бажаєте фінансово підтримати
діяльність спільноти «Світло Марії», це
можна зробити переказом на рахунок:***

**Назва отримувача: SVETLO MÁRIINO,
Банк: Slovenská sporiteľňa (Erste Group bank)**

Номер рахунку: 5058517603/0900

IBAN: Sk5409000000005058517603

BIC/SWIFT: GIBASKBX IČO: 45743304

Бог винагородить!

Поширення цього видання без змін (цілком) дозволяється і вітається. При копіюванні окремих частин та їх використанні в іншому контексті редакція газети залишає за собою право узгодження. Зв'яжіться з нами за адресою: gospaz@gmail.com

Згідно з декретом папи Урбана VIII і постановою II Ватиканського собору, автор заявляє, що не має наміру випереджувати офіційного визнання Церкви, якій повністю підкоряється. Такі слова, як «об'явлення», «чудо», «послання» і т.д. уживаються в газеті в значенні особистого свідчення.